

tunda que en el cervell d'aquell home hi havia una fòbia subconscient i inconscient, contra tot ésser que dugués el cognom Forner, degut a què, quan era petit, la seva mare li va ventar una terrible pallissa per haver robat llonguets a cal forner! Ara pots seguir pensant que tot això són nicieyes!

— Potser sí... No, això no és la paraula justa. Crec..., sí..., crec que tot això són nicieyes.

— Mira, Schoelg ho diu, i Schoelg és una autoritat. Tot el que jo demano és de tractar Eunice d'una manera raonada, i, sobretot, estudiada, no instintiva. Si ens prenem la feina de penetrar dins la mentalitat d'aquesta nena, quedarem astorats dels seus replècs insospitats.

— Et diré, Homer — interrompé Muryel. — De cap manera no m'hi trobo disposada, i et diré el que penso. Com sigui que has llegit tants llibres, incloent-hi el de Schoelg, des d'aquest moment declino tota responsabilitat.

— Tu et penses que va de broma — replicà Homer —, però estic content. Sembla que no t'ha interessat en escatir res dins la mentalitat d'Eunice. Jo...

En aquest moment es sentí el timbre.

— Deu ésser Ester, que et porta el teu conillet d'Indies — féu Muryel, tota irònica.

Quinze minuts més tard, Muryel, de puntetes, s'apropà a la porta del salonet, i guaità l'interior. Va sentir paraules soltes, i compregué que Homer s'esforçava a fer comprendre a la seva hoste que eren dues intel·ligències iguals, i dat que entre els dos no existia cap superioritat ni inferioritat, podrien tenir belles discussions.

Eunice, una ben plantada nena de cinc anys, abillada amb un bonic vestidet rosa, s'estava asseguda en un tamboret al costat de la llar, guaitant encuriosida el seu oncle. L'esforç per a establir la relació en el mateix pla intel·lectual, s'afeblia. El somriure d'Homer semblava aturat. Reflexionava si Eunice resultava extraordinàriament irresponsable, resultat d'una educació ignorant. Intentà embrancar-la en una discussió literària, i així veure com reaccionaria.

Muryel sentí com Homer deia:

— Mira, tu pren el teu llibre, jo el meu, i els dos llegirem. Jugarem a ésser dues persones que s'estan a la Biblioteca.

— Què és una biblioteca?

Ell somrigué. Podien començar.

— Doncs, una biblioteca és una col·lecció de llibres dins un gran edifici. Comprens?

Eunice mogué el cap negativament.

— Però, nena, tu has vist la Biblioteca del carrer Major, aquell gran edifici tot blanc.

— No.

— Està clar que l'has vist — contradigué amablement Homer. — No li diguis a l'oncle Homer que no l'has vist, perquè ell t'ha vist a tu quan te'l miraves. Sí, dona! Allà, darrera el Parc!

— No ho sé.

— Tu no has estat al parc?

— Nooo.

— Fetita, tu estàs distreta. No et recordes aquell carrer ample, on hi ha els Magatzems Carhier's?

Ella movia el cap negativament.

Muryel, volgué traure'l de l'embolic i entrà.

— Escolta, nena, ¿no et recordes d'aquella casa on hi han aquells lleons de pedra, tan grossos?

— Oh, sí! — digué Eunice amb molta alegria.

— Doncs, aquella és la casa que l'oncle Homer tracta de fer-te recordar — digué ella, mirant de reüll al germà, i sortint de l'habitació, seguida d'una furiosa mirada.

— Ja hi sé, oncle Homer — digué Eunice. — ¿Què em volies explicar d'això?

— No res; segueix llegint el llibre.

Homer es parapetà darrera l'exemplar de Schoelg, amoinat d'ell mateix, de Muryel i d'Eunice. No hi havia cap lògica en aquella manera de parlar, creia. Hores d'ara, la seva neboda ja tenia el cervell obstruït, i era una llàstima.

En aquell moment la nena reflexionava sobre l'actitud del seu oncle, tan nova i desconeguda per ella. Li semblà descobrir-hi quelcom vulnerable, i començà de pensar treure'n algun profit. Demanar-li alguna cosa, per exemple.

— Oncle Homer — li digué. Ell baixà el llibre i la va mirar interrogador. — Oncle Homer, no tindries un *gay*, per a jugar?

— Un gall?

Quedà descansat, gairebé content; això prometia alguna descoberta important.

— Doncs, suposo, bé, no sé... si en tenim cap. Ho demanarem a la tia Muryel.

La petita somrigué alegrement, mentre ell es dirigia a la cuina.

— Muryel, no tens pas un gall?

— No — contestà secament Muryel.

— Bé, doncs sortirem a comprar-ne un. Em sembla que no és gran cosa per a negar-li a una criatura! I sobretot tenint en compte que així podrem saber quelcom de molt significatiu, del per què demana un gall.

Muryel se'l mirà i digué indiferent:

— Segurament que serà perquè quan sigui gran mati a algú que es digui cassola.

Homer i Eunice s'adreçaren al carrer Major i entraren a

una tenda de joguines. Un dependent molt polit els sortí a rebre.

— Ja veig que la titina de casa vol una coseta ben bonica...

— Perdoni — digué Homer. — Aquesta nena parla el seu idioma correctament.

El dependent es redreçà, mirant-se'l estupefacte.

— He dit que no és necessari aquest llenguatge; la nena és capaç d'entendre la pronunciació normal.

L'home obrí la boca, però no digué res. Quedà rígid i els acompanyà cerimoniosament. Des d'aleshores pronuncià les paraules amb remarcable precisió.

— Jo vull un *gay* — digué Eunice.

— Un gall — interpretà Homer.

— Ja he comprés: *gay* — digué el dependent. — Facin el favor de venir.

Els conduí a una vitrina plena de gallines, conills i ànecs de drap. La carona d'Eunice mostrà una expressió consternada.

— Un *gay* viu, viu!

— somicà.

Homer se la mirà desesmat.

— Un gall viu?

